

ПРИ АГЪНЦАТА

(Гледай цвѣтната картинка „При агънцата“)

Кротки овчици,
бѣли душици,
тихо пасете
росното цвѣте.
Хрупайте всички
сочни тревички,
тихо пасете
да порастете.
Че да напълня
кошница съ вълна
и да направимъ

чисти и здрави
платна готови
за дрешки нови.
Та на хорото
да сж въ селото
всички ергени
съ нови премѣни,
момитѣ съ китки
и дълги плитки,
съ пѣстри колани,
съ нови сукмани.

Атанасъ Душковъ

БАЩИНО ЗАВЕЩАНИЕ

Имаше единъ заможенъ селянинъ. Нивитѣ му бѣха най-добре изорани, добитѣкътъ му — охраненъ и огледанъ, а дворѣтъ и кжщата му бѣха най-добре уредени. Работливъ и пестеливъ бѣ човѣкътъ, та всички го почитаха.

Той имаше само единъ синъ. Но синъ му излѣзе не-прокопсанъ. Не му се работѣше, събираше се съ лоши другари и по цѣли дни и нощи пиеше и играеше на карти изъ кръчмитѣ.

Виждаше бащата, че нищо нѣма да стане отъ сина.

— Каквото съмъ спечелилъ и спестилъ съ трудъ, той ще го разпилѣе, — казваше често старецътъ.

Когато остарѣ съвсемъ и видѣ, че днитѣ му сж прочетени, повика той майстори и ги накара да издигнатъ до кжщата му една тѣсна и висока кула. На тавана на кулата остави дупка, а върху дупката капакъ. Отъ самата дупка спусна дълго вжже до земята. Повика сина си, показа му вжжето и му рече:

— Синко, скоро ще се простя съ тоя свѣтъ. Както си я покаралъ ти, виждамъ, не само не ще спечелишъ нищо, ами ще разпилѣешъ и това, което ти оставямъ. Когато опропастишъ всичко, не ти остава нищо друго освенъ да се обесишъ. Ето, нагласилъ съмъ ти тука и бесилка.

Старецътъ заключи кулата и тури ключа подъ възглавницата си. Не следъ много той се помина.